

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 78.645 van 10 februari 1999

A. 81.159/VI-14.810

In zake : **VANDEVILLE** Guy,

rue champ Rodange 93
1410 Waterloo,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister
van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIe KAMER,

Gezien het aan de postdienst "Taxipost" afgegeven en bij de Raad van State op 18 november 1998 ingekomen verzoekschrift, waarbij Guy VANDEVILLE de nietigverklaring vordert van het besluit van 2 september 1998 van de Minister van Binnenlandse Zaken dat de door hem gevraagde vernieuwing van de vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen, afwijst;

Gezien de op dezelfde wijze, op dezelfde datum en door dezelfde verzoeker ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het voornoemde besluit;

Gezien de verslagen ingediend op 11 december 1998 door de heer THIBAUT, adjunct-auditeur bij de Raad van State, met toepassing van respectievelijk artikel 94 van de procedureregeling en de artikelen 12 en 14 van

het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 15 januari 1999, waarbij de indiening van het verslag wordt gelast en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op 5 februari 1999 om 10.00 uur;

Gelet op de kennisgeving van die beschikking en van het verslag aan de partijen;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. RADELET, advocaat, die samen met verzoeker verschijnt en van mevr. VERELST, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, adjunct-auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 23 juni 1993 een vergunning gekregen heeft om voor een periode van vijf jaar het beroep van privé-detective uit te oefenen; dat hij op 4 december 1997 een aanvraag heeft ingediend tot vernieuwing van die vergunning, voor welke aanvraag de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 januari 1998 het advies van de Minister van Justitie heeft gevraagd;

Overwegende dat naar aanleiding van een controle, die niets van doen had met die aanvraag, en die op 12 februari 1998 door personeelsleden van de Algemene Rijkspolitie is uitgevoerd, en van het verhoor van verzoeker door de directeur-generaal en personeelsleden van die Rijkspolitie, op respectievelijk 2 en 10 maart 1998, een proces-verbaal is opgemaakt en overgezonden aan de procureur des Konings, in welk proces-verbaal de gedane bevindingen en de antwoorden die verzoeker tijdens zijn verhoor heeft gegeven, opgetekend zijn en vastgesteld wordt dat er vier strafbare feiten zijn begaan die een overtreding inhouden van de artikelen 8, § 1, 1°, 3°, 7°, en 9 van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective; dat de verwerende partij zich er eerst van vergewist heeft of verzoeker, zoals hijzelf heeft gesteld, inderdaad over een regelmatig uitgereikt Zwitsers diplomatiek paspoort beschikte - hetgeen niet waar is gebleken -, en verzoeker vervolgens heeft gevraagd zich op 1 juli 1998 naar de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te begeven "in het bezit van alle dossiers die zijn aangelegd in het kader van de opdrachten die hem sedert 1 januari 1998 zijn toevertrouwd en van zijn diplomatiek paspoort"; dat verzoeker op de voornoemde datum van 1 juli 1998 is gehoord en dat een proces-verbaal is opgemaakt wegens overtreding van artikel 17 van de wet van 19 juli 1998, welk proces-verbaal aan de procureur des Konings is overgezonden; dat uit dat proces-verbaal blijkt dat verzoeker geweigerd heeft zijn dossiers ter inzage te geven, slechts op enkele van de hem gestelde vragen heeft geantwoord en geweigerd heeft het onderhoud voort te zetten en het proces-verbaal te ondertekenen;

Overwegende dat de Minister van Justitie in die tussentijd, namelijk op 26 mei 1998, met betrekking tot de aanvraag tot vernieuwing van de voornoemde

vergunning, een ongunstig advies heeft gegeven aangezien "de betrokkene in 1990 een bekeuring heeft gekregen voor het houden van een verboden wapen en een gummiknuppel in zijn wagen" en omdat hij "'s nachts in een huis van ontucht werkte, terwijl hij politieagent was te Waterloo"; dat aan dat advies een eveneens ongunstig advies is voorafgegaan van de procureur des Konings en de procureur-generaal, aangaande diezelfde feiten;

Overwegende dat verzoeker op 17 juli 1998 opnieuw door de directeur-generaal van de Algemene Rijkspolitie werd verzocht zich op zijn diensten aan te melden, om er deze keer gehoord te worden "ten einde (de Minister) in staat te stellen een beslissing te nemen omtrent de aanvraag tot vernieuwing van de vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen"; dat uit een ambtelijk verslag dat op 30 juli 1998 is opgesteld, blijkt dat verzoeker zich op 24 juli 1998 op de voornoemde diensten heeft aangemeld, er te horen heeft gekregen dat de overheid de vernieuwing waar hij om verzocht had, zou weigeren, gehoord is in verband met de eerste grief die jegens hem is geuit, namelijk het dragen van verboden wapens, maar geweigerd heeft uitleg te verstrekken over de andere grief; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 september 1998 het bestreden besluit heeft vastgesteld, dat steunt op het ongunstige advies van de Minister van Justitie, op de weigering van verzoeker om zich te onderwerpen aan de controle door de Algemene Rijkspolitie, op de voornoemde vastgestelde strafbare feiten en op het administratief dossier, waaruit "een reeks feiten blijkt die van een gedrag getuigen dat een privé-detective onwaardig is", inzonderheid vanwege de ernst van de weigering om de verschillende controles te ondergaan; dat dit besluit ter kennis van verzoeker is gebracht bij een op 24 september 1998 ter post aangetekende brief;

Overwegende dat krachtens de artikelen 43 en 44 van het koninklijk besluit van 12 januari 1970 houdende reglementering van de postdienst, poststukken verzonden via "taxipost" niet beschouwd worden als "aangetekende poststukken"; dat de verzoekschriften evenwel een vaste dagtekening hebben gekregen op de dag waarop ze door de griffie van de Raad van State ter kennis van de verwerende partij zijn gebracht, namelijk op 23 november 1998; dat op die datum de beroepstermijn van 60 dagen niet verstreken was; dat die verzoekschriften derhalve ontvankelijk zijn "ratione temporis";

Overwegende dat de "weerwoord nota met opmerkingen", die door verzoeker is ingediend, uit de debatten moet worden geweerd, aangezien daarin niet wordt voorzien door de procedureregeling;

Overwegende dat verzoeker een middel ontleent, het tweede van zijn beroep tot nietigverklaring, en in het tweede onderdeel ervan de schending aanvoert van het algemene beginsel van de rechten van verdediging, "doordat met de bestreden beslissing de vernieuwing wordt geweigerd van de vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen, zonder dat hij is gehoord of de mogelijkheid gekregen heeft zijn verweermiddelen naar voren te brengen, terwijl de schending van het algemene beginsel van de rechten van verdediging, zelfs bij ontstentenis van enige tekst, bestraft wordt met nietigheid van de beslissing die eruit voortvloeit"; dat hij stelt dat hij namelijk niet is opgeroepen om verhoord te worden over welbepaalde grieven en in dat verband zelfs niet is gehoord; dat hij stelt dat die grieven hem nooit ter kennis zijn gebracht en dat hij nooit inzage heeft gekregen van de stukken van het dossier; dat hij met betrekking tot dat laatste punt stelt dat hij het

gemeentebestuur van Waterloo, in welke gemeente hij van het politiekorps deel heeft uitgemaakt, in kort geding heeft moeten dagvaarden ten einde een volledige kopie te kunnen krijgen van zijn administratief dossier om aldus te kunnen aantonen dat de feiten die hem worden verweten, onjuist zijn;

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen antwoordt dat verzoeker meermaals, en in laatste instantie op 24 juli 1998, opgeroepen is om te verschijnen bij de algemene directie van de Algemene Rijkspolitie om er zijn verweermiddelen naar voren te brengen, dat hij bij die gelegenheid is ingelicht over haar intenties om de hernieuwing van de vergunning te weigeren, dat hij aldus kennis heeft kunnen nemen van de aangevoerde grieven, hij gehoord is omtrent de eerste grief, maar geweigerd heeft om verder te worden verhoord, en gesteld heeft dat hij de overige feiten niet wenste te horen en zijn verklaringen niet zou ondertekenen; dat zij daaruit afleidt dat verzoeker aldus kennis gehad heeft van zijn dossier, gehoord is en over een redelijke termijn heeft beschikt om zijn verdediging voor te bereiden; dat zij opmerkt dat zij helemaal niet aansprakelijk is voor het feit dat verzoeker niet volledig gebruik gemaakt heeft van zijn recht;

Overwegende dat op grond van het algemene beginsel "Audi alteram partem" niet tot het niet-vernieuwen van een vergunning om een beroep uit te oefenen mag worden besloten, welke beslissing genomen wordt vanwege het gedrag van de betrokkene en die voor hem een ernstige maatregel is, zonder dat hij eerst ingelicht wordt over de grieven die tegen hem ingebracht worden, hij kennis heeft gekregen van de gegevens die deze grieven staven, hij over een voldoende ruime termijn heeft kunnen beschikken ter voorbereiding van

zijn antwoord en hem de kans geboden is om uitleg te verstrekken; dat voor privé-detectives in zulke waarborgen wordt voorzien door het koninklijk besluit van 29 juni 1992 inzake schorsing en intrekking van de vergunning voor het uitoefenen van het beroep van privé-detective; dat hoewel de waarborgen niet bij een tekst zijn vastgelegd, ze krachtens het voornoemde beginsel evenzeer gelden voor de weigering van een vernieuwing van zulk een vergunning, wanneer zulk een weigering ingegeven wordt door het gedrag van de betrokken detective;

Overwegende dat in casu de controles en de verhoren die van februari tot begin juli 1998 op initiatief van de Algemene Rijkspolitie hebben plaatsgevonden, niets van doen hebben met de door verzoeker ingediende aanvraag tot vernieuwing van de vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen, welke stelling tijdens de debatten ter terechtzitting door de vertegenwoordiger van de verwerende partij is onderschreven; dat wat die aanvraag betreft, verzoeker pas op 17 juli 1998 voor de eerste maal opgeroepen is om daaromtrent uitleg te verstrekken; dat in de oproeping die op die datum aan hem is gericht geen enkel verwijt wordt vermeld, net zo min als de bedoeling van de verwerende partij om niet in te gaan op de voornoemde aanvraag; dat verzoeker pas tijdens zijn verhoor op 24 juli 1998 kennis heeft gekregen van de grieven die tegen hem ingebracht worden en van de intenties van de verwerende partij; dat hem bovendien niet de mogelijkheid is geboden om inzage te nemen van de stukken van het dossier of ingelicht te worden over de inhoud ervan; dat hij derhalve geen gebruik heeft kunnen maken van zijn recht om met kennis van zaken en binnen een voldoende lange termijn nadere uitleg te verstrekken; dat hem bijgevolg niet kan worden verweten geweigerd te hebben zijn verhoor te laten voortzetten; dat het tweede

onderdeel van het middel klaarblijkelijk gegrond is en voldoende grond oplevert voor de nietigverklaring van het bestreden besluit; dat er geen reden is om het andere onderdeel van het middel te onderzoeken, net zo min als de overige middelen;

Overwegende dat de nietigverklaring van voornoemd besluit de vordering tot schorsing doelloos maakt;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 2 september 1998 van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij aan Guy VANDEVILLE de vernieuwing geweigerd wordt van de vergunning die hem was afgegeven ten einde het beroep van privé-detective uit te oefenen.

Artikel 2.

Er is geen grond meer om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing;

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzing van de VIe kamer, op tien februari 1900
negenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
 HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.